

Cròniques del front

El milicià desconegut

Quan haurem acabat aquesta guerra, cruenta i terrible; quan, els camps, conreats amb perícia, tornaran a produir més que mai; quan les fàbriques, amb la força viril que els presta la socialització, produiran el cent per cent més que en anys passats; quan el comerç i l'indústria, tan florents al nostre país, que amb un xic d'esforç i intensitat de treball es posa a l'altura d'aquells països que gallegen perquè llur moneda té un valor intrínsec en els cercles borsàtils, llavors, fixeuvos-hi bé, companys, llavors haurem de reconcentrar-nos en nosaltres mateixos i dintre nostre es formarà, conscient i real, dins la imaginació i en mig d'una aurèola flamejant, la figura del milicià desconegut.

Quants n'han existit de milicians desconeguts! Quants éssers humans han ofert llur vida generosament, sabent que llur nom no havia d'ésser glossat, que fins i tot serien ignorats de tothom!

Jo m'imagino el milicià desconegut, amb una fe infantivola, amb un aire decidit i un amor immens a l'Humanitat a la qual ell, per purificar-la, havia entregat la seva vida.

El milicià desconegut deu estar present en tots nosaltres. L'hem de tenir com un ésser vivent en el nostre cor i lluitar amb la mateixa fe i esperit de sacrifici que lluita ell en els camps de batalla i d'aquesta faïso destruïrem d'una vegada la carcassa morta del feixisme... I més tard, ja en les nostres ciutats i pobles, tot treballant amb la ploma, amb el mall o amb la dala, recordar-lo. Recordar aquell germà nostre estimat i ignorat!... El milicià desconegut.

Una nit de guàrdia

Comença a fosquejar. Són les cinc de la tarda i el milicià ja sap la guàrdia que li toca. Mig rondinant, se'n va cap al seu cau dins la terra. Fa un vent glaçat que talla com una navalla. La nit és fosca com una gola de llop. Serà l'hora escollida i el dia assenyalat per rebre una sorpresa dels feixistes?

El milicià no ho pensa això, malgrat saber que és l'hora més propícia per a un atac.

A l'hora del relleu el desperten. Mig ensonyat es desvetlla. No cal que es vesteixi perquè ja ho està. Ara justament farà dues setmanes que no s'ha tocat la roba que duu al damunt. Mandrosament agata

F. A. I.

JOVENTUTS LLIBERTÀRIES - GRANOLLERS

F. I. J. I.

Dimecres, 16 Desembre

A les 9 de la nit

GRAN MITING

de caràcter comarcal al "Majestic"

ORADORS:

Amèlia Alujas

Genís Garcia

Fidel Miró (Mirlo)

Jaume R. Magriñà

el fusell, que tenia mig clavat al cos, i les cartuxeres ben replenes. Es tira al damunt el capot-manta i surt al defora.

Fa un vent que tot ho capgira. — ¡Maleïtsiga! — diu, en sentir la fuetada en el rostre. — ¡Quin vent més feixista! — D'en mig de la foscor veu sorgir el company que ell relleva. Fa una cara semi-alegre, puig sap que l'espera el repòs i l'escalf. Ja no recorda l'estona que ha petat de dents, suara.

El milicià rep la consigna i es queda sol a la trinxera, perdut en les ombres de la nit. Poc a poc comença a veure els munts de terra que el volten.

Li sembla veure una forma humana. Mes, no; és un tronc d'arbre que altres nits li havia fet el mateix efecte. Un xic més desvetllat l'esperit, es referma i els sorolls i ombres de la nit ja no són tan imaginaris.

El pensament del milicià, travessant muntanyes, planes i rius, pobles i ciutats, se'n va lluny, lluny... Aquella cara fina i rosada, aquells llavis que ell besava, aquells ulls que ploraven quan ell va marxar, tement per la seva sort... La promesa estimada!... Què deu fer en aquests instants? Ara estarà dormint, amb un somni quiet i feliç, pensant en ell... El milicià fa una extremitud. Ha sentit una fredor dins el cor. Es posa bé el capot-manta, que badava una esclatxeta per on entrava un ventet traïdor i s'arrauleix un xic més encara.

El seu pensament evoca els projectes que havia forjat junt amb l'estimada. Els arribarà a realitzar? Qui ho sap, això!... Però l'esperança hi és. Què faria el milicià sense aquesta dolça esperança?

La família, ja la recorda també; però

queda a un segon pla, com és natural.

Els minuts es succeeixen amb una calma aclaparadora; mes, en aquests moments no hi pensa el milicià. Està somniant despert...

Tot d'una un tret ha ferit el silenci de la nit. El milicià es redressa i guaita amb atenció. En un moment tots els records amorosos han estat foragitats per aquell espetec feréstec. L'arma a punt i l'oida atenta. No cal alarmar-se, però; no ha estat res. Si precisament les altres nits no podia estar pas tanta estona sense sentir els «pacos» enemics...

Bah, bah!... El milicià es torna a embolcallar amb el capot-manta i queda altra vegada absorbit amb els seus pensaments. Ai, que seria eterna la nit, si no fos per aquests records que voltegen com un vol d'orenetes pel pensament del milicià!

No sent el fred ni el vent, quan el seu pensament s'envola vers els éssers estimats.

Ha sentit soroll darrera seu. Es el rellevament. Ara li sembla estrany que hagin passat tres hores. De totes maneres té els nervis mig adormits pel fred.

Causa alegria el rellevament! El milicià fa la mateixa cara que el seu predecessor. Fa la cara de l'home que surt del treball i sap que l'espera el caliu de la llar, encara que la llar sigui un sot dins de la terra, on s'hi encabeixen quatre o cinc companys.

Un dels que dormen llença uns quants renecs en rebre uns cops de colze. Se senten uns lleus sospirs. El milicià reposa...

Ja clareja. La boira ho esborra tot. No s'albira res; però sortosament ningú, ni res no torbarà el somni del milicià...

Claudi GIMENO

Avançadetes d'Almudèvar.